

OHEŇ UVNITŘ

RaNelle Wallace

9. října 1985 se RaNelle Wallace a její manžel pokoušeli letět s jejich jednomotorovým osobním letadlem skrze sněhovou bouři v centrálním státě Utah. Ztratili směr a havarovali do boku jedné hory a začali hořet. S popáleninami na 75% těla a ve velkých bolestech zápasila o svůj život, zatímco se plazila dolů s hory, aby našla pomoc. Poté co ze sebe vydala všechno, aby se zachránila, nakonec se vzdala svého života, když jeden ze zdravotníků řekl: „Přestaňte bojovat, děláme pro vás vše, co je v našich silách!“ V té chvíli RaNelle Wallace zemřela - šest hodin potom, co letadlo havarovalo. Co se jí přihodilo pak, uchvátilo srdce tisíců lidí, kteří její úžasný příběh o životě, který se nachází za tímto pozemským životem, slyšeli. V té chvíli jsem byla vtažena do jakéhosi úzkého tunelu a letěla jsem skrze něj obrovskou rychlostí nohama napřed. Ta rychlost byla nepředstavitelná. Nic na zemi nikdy tak rychle neletělo, ani nemůže. Vypadalo to, že letím skrze galaxie. Pak jsem uslyšela hlasy. Vypadalo to, že i jiní lidé cestovali hned vedle mě, i když jsem neviděla, kde. Spolu se mnou cestovala jedna osoba, byla sama a nemluvila. Nikoho jsem neviděla, ale věděla jsem, že ta osoba tam někde je. Hlasy ustaly a různé úseky z mého života mi jako film proběhly před očima velikou rychlostí, a přesto jsem všemu rozuměla a poučila jsem se z toho. Pak další úseky z mého života a další, až jsem spatřila celý svůj život, každou sekundu. Nejenom, že jsem těmto úsekům života rozuměla, jako bych byla v tom dění a dělala ty věci své matce nebo řekla některé věci svému otci, bratrům a sestře, ale věděla jsem poprvé v životě...proč,...proč jsem je řekla nebo proč jsem je dělala. Měla jsem v těchto věcech poznání ohledně sama sebe, ale takové poznání, které by všechny knihy na tomto světě nemohly pojmout. Chápala jsem každý důvod pro vše, co jsem v životě udělala. A také jsem chápala vliv, jaký tyto činy a slova měly na ostatní. (Pozn. překladatele: Tohle je nepochybně určitý druh soudu, který následuje naši tělesnou smrt. Žid. 9:27: „A jako je lidem uloženo jednou zemřít, a potom bude soud“)

Část mě začala prožívat určité věci z mého života, kterých jsem se obávala, že je budu muset znovu vidět, ale většina z nich se neukázala a tehdy jsem pochopila, že ty věci, které mi nebyly ukázány, byly věci, ze kterých jsem konala pokání. Viděla jsem se, jak z nich dělám upřímné pokání a chtěla jsem, aby tyto hrozné činy Bůh odstranil spolu s jejich tíhou a vinou. A Bůh tak opravdu učinil. Podívovala jsem se Jeho úžasně lásce, že moje přestupky mohly být odpuštěny a odstraněny tak jednoduše. Ale pak jsem uviděla scénu, kterou jsem již ale znovu neprožívala, a tyto věci byly stejně tak ohavné. Viděla jsem je detailně a sledovala jsem, jaký vliv mají na ostatní. Viděla jsem, že jsem spoustu lidí ve

svém životě nechala o samotě. Měla jsem různé závazky ke svým známým, přátelům a rodině, které jsem jednoduše nechala čekat, až již bylo pozdě a nedaly se napravit. Lidé na mně záviseli a viděla jsem se, jak říkám „mám příliš práce“ anebo „to není můj problém“ a nechala jsem to být. Můj bezstarostný postoj způsobil ve skutečnosti opravdovou bolest a zármutek v ostatních, bolest, o které jsem se nikdy nedozvěděla. Byla mi ukázána jedna známá, o které jsem věděla, že ve svém životě hrozně trpí. Bylo mi ukázáno, že já jsem byla jedním z klíčových přátel vybraná jako její vůdce a pomocník. Pak jsem uviděla své osobní hlouposti, které jsem dělala a postoj nezájmu. Viděla jsem, jak tyto věci dohromady ovlivnily a svedly tuto moji známou přítelkyni do nových chyb a zármutku. Zbabrala jsem svůj vlastní život tím, že jsem se nestarala o ty důsledky, a toto jí zranilo stejně tak. Kdybych jen konala své povinnosti a starala se o jiné, žila by jednodušší a produktivnější život. Až do této chvíle jsem si neuvědomovala, že neplnění mých zodpovědností byl hřích. Co se to dělo? Proč jsem všechno tohle viděla? Moje mysl byla zaplavena těmito otázkami. Jako další mi z mého života byla promítnuta žena, o které mě vedoucí v naší místní církvi požádal, abych ji občas navštívila. Měla jsem ji jen zkontrolovat a zjistit, jestli nepotřebuje nějakou pomoc. Tuto ženu jsem dobře znala, ale bála jsem se jejího pesimismu a negativního postoje. Byla známa pro svoji hořkost. Myslela jsem si, že nezvládnou její depresivní vliv, který by na mě mohla mít, tak jsem ji nikdy nenavštívila. Ani jednou. Teď mi ale bylo ukázáno, že ta příležitost návštěvy byla zorganizována skrze moc Boží a že právě já jsem byla tou osobou, kterou toho času potřebovala. Ona to nevěděla a ani já jsem to nevěděla, ale nechala jsem ji být. Teď jsem prožívala její smutek a cítila její zklamání a věděla jsem, že mám na tom svoji vinu. Neuspěla jsem v tom svém zvláštním poslání pro ni, v zodpovědnosti, kterou kdybych splnila, tak by mne v čase potřeby posílila. Minula jsem tím také svoji příležitost k většímu růstu jak pro sebe tak i pro ni, jelikož jsem se dostatečně nestarala, abych se probojovala skrze své malicherné strachy a lenost. Na výmluvách nezáleželo; mohla jsem vidět, že i v tuto chvíli stále žije v smutku a hořkosti a tyto její pocity jsem teď prožívala a teď už jsem to nemohla vrátit a pomoci jí. Znovu jsem zakoušela, že když jsem dělala dobré věci, bylo jich poskrovnu a byly méně důležité, než jsem si o nich myslela, že jsou. Většina z věcí, které jsem dělala a o kterých jsem si myslela, že jsou obrovské, byly ve skutečnosti téměř zanedbatelné. Dělala jsem je

sama pro sebe. Sloužila jsem druhým lidem, když to vzápětí posloužilo mně. Zakládala jsem svou lásku k druhým na podmínkách odplaty, i když se ta odplata týkala pouze pochvaly mého ega. Některým lidem bylo pomoheno, nicméně více pomáhaly moje malé skutky laskavosti, jako úsměv, milé slovo a jiné malé věci, které jsem dělala a na které jsem již zapomněla. Viděla jsem, že lidé byli šťastnější kvůli mým skutkům a vzápětí byli milejší k druhým. Viděla jsem, že posílám vlny dobra, naděje a lásky, i když jsem se jen usmála nebo malým způsobem pomohla. Ale byla jsem zklamána, jak málo jich bylo. Nepomohla jsem tolika lidem, kolik jsem si myslela. (Pozn. překladatele. Židům 10:24: „Hledme si jedni druhých, abychom se rozněcovali v lásce a dobrých skutcích.“ NBK) Když film mého života skončil, cítila jsem hlubokou bolest. Viděla jsem to, co jsem kdy vykonala, velmi živě, v okamžitém detailu - špatné věci a jejich hrozné důsledky a ty dobré věci, za které je velká odměna a štěstí, o jakém se mi ani nesnilo. Ale na konci jsem byla shledána lehká (pozn. překladatele: Má na mysli verš z Daniela 5:27: „Tekel - byl jsi zvažován na vahách a shledán lehký.“) Sama sebe jsem shledala lehkou. Nikdo jiný mne neodsuzoval. Nebylo ani třeba. Chtěla jsem se v tu chvíli rozpustit v agonii sebeobvinění. Ohně výčitek mne začaly stravovat, ale nebylo nic, co jsem mohla dělat. Předemnou se v dálce objevilo malé světlo. Byla to jen tečka, ale její zář ji odlišovala od jiných světél okolo mne a já jsem se instinktivně k tomuto světlu začala přibližovat. Z toho světla vyzařovala ta láska, naděje a pokoj, po kterém moje duše hladověla. Chtěla jsem a potřebovala toto jasně zářící světlo. Otvor toho tunelu se teď zvětšil, jak jsem se blížila k jeho konci. Světlo přede mnou vzešlo s obrovskou září, ozařovalo vše okolo mne jasně a já jsem se pohybovala neuvěřitelnou rychlostí. „Hrome...je to silnější než slunce, to mě buď oslepí, nebo zabije!“ myslela jsem si. Vzpomněla jsem si na své popáleniny z letadla a myslela jsem si, že to znovu roznítí ty rány. Ale nemohla jsem sebe sama zastavit. Byla jsem tažena k tomu světlu nějakou silou, takže jsem zavřela oči před tou přicházející zkárou. Ale oči se mi nechtěly zavřít. Cítila jsem, že je mám zavřené - ale nějakým způsobem jsem stále viděla. A pak jsem se v tom světle ocitla. Proniklo skrze mne podobně jako nukleární exploze. Každá část mé bytosti byla tímto světlem prosycena a já jsem vnímala, že jsem prošla skrz. Moje kůže ale nepálila. Moje oči mohly stále vidět. Vznášela jsem se v tomto světle, koupala jsem se v něm, a ta láska, která mne obklopila a naplnila, byla sladší a jemnější než jsem kdy pocítila. Byla jsem tím proměněna, přečištěna a očištěna. Koupala jsem se v její

sladkosti a ta traumata z minulosti pominula někam daleko pryč, byla zapomenuta. Pak jsem v dálce něco zahlédla. Nějaká žena oděná v bílém ke mně přicházela. Její vlasy byly bílé a její obličej zářil světlem. Nebála jsem se jí; láska, kterou jsem z ní cítila, nedovolila strachu. Přišla blíž a v okamžiku stála přede mnou. Pak se usmála, a moc se mi její úsměv líbil. Naplnil mne ještě větší láskou a chtěla jsem ji poznat. Vyslovila moje jméno. „RaNelle“.

Ale její rty se nepohybovaly. Její úsměv jí zůstal na tváři a moje první myšlenka byla: „Páni, jaký to skvělý trik! Její rty se vůbec nepohnuly.“

„RaNelle“, řekla znovu a já jsem si uvědomila v tu chvíli, že její hlas zazněl v mé mysli místo v mém uchu. Jak je to jen možné?

„RaNelle,“ zněl její hlas naléhavěji, „jsem tvoje babička.“

A v tu chvíli, kdy to řekla, tak jsem ji poznala. Byla to matka mé matky. Ale vypadala jinak, než jak jsem si ji pamatovala. Byla na vrcholu svého mládí, byla vyzrálá a plná života. Vypadala, že je jí tak kolem dvaceti pěti let, ale její vlasy byly nádherně bílé a stejně tak vše na ní nádherně zářilo. Její tělo bylo slavné a začala jsem si uvědomovat, proč jsem ji hned nepoznala. Předtím byla slabá a nemocná po všechny roky, po které si ji pamatuji.

Pak mi to všechno došlo. Babička je přece mrtvá; zemřela před několika roky. A přemýšlela jsem dál: „Pokud je ona mrtvá, tak co tady dělám já?“

„Jé, já jsem mrtvá.“

Ta myšlenka ze mne vyhrkla stejně jako vyslovená slova, i když jsem ani nepohnula svými ústy.

Teď mi začalo vše zapadat dohromady. Ta barevná světla, přehrání mého života a teď to světlo se slavnou láskou, to vše se odehrálo, když můj život pokračuje v tom následujícím světě. Tohle rozhodně nebyl jen nějaký sen nebo nějaké vidění pod vlivem drog. Měla jsem silnější vědomí a pocity a byla jsem mnohem živější, než jsem kdy byla ve svém těle.

Okamžitě jsem tuto myšlenku přijala a chtěla jsem vědět, kde všichni jsou. Babička se chichotala, i když se její rty nepohnuly, ale její duch se chichotal.

„Nemají se se mnou lidé setkat, když zemřu?“ Zeptala jsem se. „Nemají lidé zpívat Aleluja a přijít ke mně, objímat mne a říct: „Vítej“?“

Znovu se zachichotala a já myslela, že to je ten nejlepší smích, jaký jsem kdy slyšela.

„Dobrá,“ řekla, „každý má spoustu práce. Pojd'. Musíš toho spoustu vidět,“ a natáhla se po mé ruce.

Ale já jsem pomyslela: „Počkej, a co Jim?“

Jim byl přítel a byl zabit v autonehodě před několika měsíci. Když je tu babička, možná mi řekne, co se s ním stalo.

„Co je s Jimem?“ zopakovala jsem a poté jsem ho viděla z dálky, jak k nám přichází.

Okamžitě jsem mu chtěla běžet naproti a obejmout ho, ale moje babička mi nastavila paži a řekla: „Ne, nemůžeš.“

Byla jsem překvapená. V jejích slovech byla moc a věděla jsem, že jim nemohu vzdorovat.

„Proč ne?“ zeptala jsem se.

„Kvůli tomu, jakým způsobem žil svůj život,“ řekla.

V té chvíli se k nám přiblížil a zastavil se asi 3 až čtyři metry od nás.

Byl oblečený v riflích

a měl na sobě modrou košili s rozepnutými knoflíky do půli hrudi.

Takto chodil běžně oblečen, když nosil košile na zemi, ale já jsem si myslela: „Pro

pána...to tě takhle nechají chodit oblečeného v nebi?“

Usmál se, a já mohla cítit jeho štěstí. I když neměl to stejné světlo nebo moc, jakou měla

moje babička, vypadal šťastně. Dal mi poselství pro svou matku, požádal mne, abych jí

sdělila, že se nemá trápit nad jeho smrtí, že je šťastný a že dělá pokroky.

Vysvětlil mi, že udělal v životě určitá rozhodnutí, která zadržela jeho další růst na zemi.

Učinil rozhodnutí, o kterých věděl, že jsou špatná a teď je ochoten

přijmout jejich důsledky.

Když byl katapultován z auta, ve kterém byla jeho manželka a přítel, jeho hlava udeřila o

skálu a byl okamžitě mrtvý. Když přišel na „druhou stranu“, byla mu dána volba, jestli chce

zůstat a nebo se vrátit na Zemi. Mohl vidět, že jeho duchovní růst na zemi se zastavil a

kdyby se vrátil, mohl by ztratit i to světlo, které získal. Tak se rozhodl zůstat.

Požádal mě, abych to vysvětlila jeho matce, a řekla jsem, že tak učiním, ale nevěděla jsem

jak, jelikož jsem vůbec netušila, jestli se sama vůbec vrátím zpět. Pak řekl, že ho čeká

spousta práce a odešel. Mohla jsem vycítit, že je velmi zaneprázdňený

věcmi, které jsou pro

něho životně zásadní, které mu pomohou, i když jsem nevěděla přesně, co to je.

Podívala jsem se na babičku a zeptala se jí, proč mi zabránila, abych ho objala. Vysvětlila

mi, že tohle je část jeho „odsouzení“ (pozn. překladatele: 1.Kor. 3,14-15: „Zůstane-li něčí

dílo, které na něm postavil, dostane odplatu. Shoří-li něčí dílo, utrpí škodu; ale sám bude

spasěn, avšak tak jako skrze oheň.“ Podobně jako Lot ze Sodomy, vše co tam vykonal,

shořelo. Lot ale nebyl mučen tím ohněm. O podobném místě svědčí spousta lidí. Jedná se o

určité místo těsně před vstupem do nebe, kde jsou tyto duše vyučovány, aby mohly

vstoupit.)

„Schopnosti, které jsou nám dány,“ vysvětlovala mi, „jsou námi ovládané.

Rosteme skrze

sílu naší touhy milovat, přijímat věci vírou, kterou nemůžeme dokázat. Naše schopnost

přijmout pravdu, žít skrze ni, ovládá náš růst v duchu, a to rozhoduje o míře světla, které

máme. Nikdo nás násilím nenutí přijmout více světla a pravdy, a nikdo to od nás nebere,

pokud mu to ovšem nedovolíme. Ovládáme sami sebe, a také soudíme sami sebe. Máme

naprostou svobodu jednání. Jim se rozhodl omezit svůj duchovní růst na Zemi tím, že odmítl věci, o kterých věděl, že jsou pravdivé. Často volil temnotu před světlem tak, že již světlo nevolil. A teď je v tom stupni, v jakém byl duchovně na zemi, má podobný nedostatek světla - zde v duchu. A přesto má stále vůli. Může růst. Stále může najít všechnu tu radost, kterou je ochoten přijmout, vše čeho je schopen přijmout. Ale ví, že nemá takové schopnosti, aby tak rostl a dosáhl takové radosti jako jiní, kteří mají světla více. Tohle je také část jeho odsouzení, protože jeho růst je omezen. Ale zvolil si růst. A je šťastný."

„Pán nikdy nedává více než bychom nebyli schopni unést,“ pokračovala, „než aby se díval na to, jak je něčí duchovní růst vážně ohrožen nebo než aby mu bylo způsobeno ještě více utrpení než by unesl, tak takového ducha přinese domů, kde on nebo ona může pokračovat v růstu“.

Vše, co řekla, mi znělo pravdivě. Řekla mi to rychlostí blesku, rychleji než počítač. Bylo to okamžité a naprosto obsáhlé. Zjistila jsem, že babička a já můžeme na určité úrovni komunikovat naprosto stejně. Nemůžete něco vědět bez toho, abyste se dozvěděli vše kolem toho, co to způsobuje, co to udržuje atd. Poznání zapadá přesně do sebe v duchovním světě, jeden kousek do druhého. Každá skutečnost je tím propojena a okamžitě viděna, v celosti. Na zemi nic takového nemáme. Nemůžeme se tomu ani přiblížit. Naše poznání a schopnosti komunikace jsou v porovnání s tím jako malé dítě, které se ještě nenaučilo mluvit. Zápasíme o komunikaci, ale nemáme k tomu náradí. Jsme jako malé děti.

Moje babička mi podala ruku a řekla mi: „Pojď rychle.“ Natáhla jsem se po ní a zastavila se. „Páni...“ řekla jsem. „Podívej se na moji ruku.“ Moje ruka byla tak čistá, jako průhledný gel, ale místo krve v ní pulsovalo světlo. Tohle světlo v ní ale nepulsovalo jako krev v žilách; spíše prozařovalo skrze moji ruku jako paprsky. Celá moje ruka jiskřila světlem. Podívala jsem se dolů a všimla si, že i moje nohy jiskří světlem. A znovu jsem si všimla, že nejsou popálené. Moje nohy a ruce byly dokonalé a celé. Vyzařovaly tohle lesknoucí se pulzující světlo, a když jsem se podívala na babičku, tak její světlo bylo větší než to moje. Každá její část byla více jasnější. Dokonce i její oděv zářil bíle. A ty šaty jsem poznala. Byly to ty šaty, ve kterých byla pohřbena. Moje matka jí je koupila na pohřeb. Zamyslela jsem se nad tím, co na sobě měl Jim, a pochopila jsem, že lidé tam nosí to, co chtějí nosit. Jsou oblečeni, v čem se cítí pohodlně, a věděla

jsem, že mojí babičce se ty šaty, které jí moje matka koupila, líbily. I když je nikdy v životě nenosila, babička je nosila teď, a ty šaty zářily. Za několik okamžiků jsme se společně procházely rukou v ruce a před námi se objevilo to nejnádhernější panorama, jaké jsem v životě viděla. Taková zahrada, jakou jsem viděla, na zemi ani existovat nemůže. Byla jsem v botanických zahradách v Kalifornii, které mi vzaly dech, ale v porovnání s tím, co jsem viděla zde, se pro mne staly naprosto bezvýznamné. Zde byla nekonečná alej trávy vytrácející se do zářících kopců. Nikdy jsem neviděla tak zelenou barvu v našem světě, ta tráva se třpytila. Každé stéblo bylo perlivé, silné a nabitě světlem. Každé stéblo unikátní a dokonalé a zdálo se, že mě na toto zázračné místo vítá. A celá zahrada zpívala. Květiny, tráva, stromy a jiné rostliny naplňovaly toto místo tóninami a melodií; a přece jsem neslyšela hudbu jako takovou. Nějak jsem ji vnímala, ale nebylo to skrze moje uši. Když jsme se s babičkou zastavily a na moment jsme se podívaly té velkolepé nádheře, řekla jsem si: „Všechno, co je tady, se zdá, že zpívá“, což ani zdaleka nedokáže popsat to, co jsem tam cítila. Jednoduše na to nemáme jazyk, který by dostatečně popsal tu nádhru toho světa. Všimla jsem si něčeho neobvyklého u květin, které se nacházely v naší blízkosti. Moje babička zamávala rukou a bez jediného slova jim přikázala, aby k ní přišly. I když to byl příkaz, květiny s radostí poslechny a přistály v jejím náručí. Ta kytice byla živá. Každý květ byl schopen komunikovat, reagovat a ve skutečnosti osvitit ostatní kolem. „Babi,“ řekla jsem „babi, ony nemají stonek.“ „Proč by měly mít?“ řekla „Květiny na Zemi stonek potřebují, aby jim přijímaly živiny, aby mohly růst do svého plného potenciálu. Všechno, co Bůh stvořil, je duchovní a je navrženo tak, aby rostlo do svého plného potenciálu. Květina dosahuje své plnosti v květu. Zde všechno existuje ve své plnosti. Tyto květiny nepotřebují stonek.“ „Zdá se, jakoby pluly.“ „Měly by spadnout? Všechno zde je dokonalé.“ Zvedla jednu květinu a dala mi jí. „Není to nádherné?“ řekla. Celá ta květina byla plná různých odstínů světla a její nádhra byla neuvěřitelná. Ta květina si byla ve skutečnosti vědoma mojí přítomnosti a stala se najednou mojí součástí a já jsem cítila, jak něco z ní do mne proniklo, něco co mne změnilo svou existencí a životem. (Pozn. překladatele. To je to, co Bible nazývá plnost Boží slávy v přírodě – něco co tento svět ztratil skrze pád a co bude znovu obnoveno v milleniu. Abakuk 2:14: „Země bude naplněna poznáním Hospodinovy slávy, jako vody pokrývají moře.“ Každá květina, každý kámen, prostě vše bude plné Boží slávy, Jeho přítomnosti. Římanům 8:19-23: „Neboť

stvoření napjatě vyhlíží a očekává zjevení Božích synů (stvoření je totiž poddáno marnosti, ne dobrovolně, ale kvůli tomu, který je poddal) v naději, že i ono samo bude vysvobozeno z otroctví zkázy do svobody slávy Božích dětí. Víme přece, že všechno stvoření až dosud společně sténá a pracuje k porodu. A nejen ono, ale i my, kteří máme prvotiny Ducha, i my sami v sobě sténáme, zatímco očekáváme přijetí za syny, to jest vykoupení svého těla." Jsou lidé, kteří na této zemi místo Boha uctívají přírodu - to je velmi nebezpečné. Příroda je padlá a zkažená od pádu člověka. Podívejte, kolik desetitisíců lidí ročně zahyne při potopách, bouřích, od divokých šelem atd.) Ovlivnilo to mé pocity, mé myšlenky i moji identitu. Stalo se to mojí součástí. Radost, která z této jednoty byla tak naplňující, jak jsem doposud nezažila až do tohoto okamžiku, až se mi chtělo plakat. Bible říká, že jednoho dne všechny věci budou jako jedno. To prohlášení má pro mne teď velkou hodnotu. Moje babička zase těm květinám přikázala a ty se vrátily na své místo. Ta v mé ruce se také vrátila, ale její vůně se mnou zůstala. „Všechny tyto pocházejí od Boha, a moc, která je vyživuje, přichází také od Něho. Je to moc jeho lásky. Tak jako rostliny na Zemi potřebují půdu, vodu a světlo pro výživu, tak duchovní život potřebuje lásku. Všechno stvoření pramení z Boží lásky a všechno co tvoří, má schopnost tuto lásku opětovat. Světlo, pravda a život jsou všechny stvořeny v lásce a jsou udržovány láskou. Bůh tomu dává lásku. Ty tomu také dáváš lásku. A tak stvoření roste. A, RaNelle," řekla, „miluji tě!" Když tato slova pronesla, cítila jsem její lásku, jak vibruje celou mojí bytostí a naplňuje mne úžasným teplem a radostí. Tohle byl život. Tohle byla opravdová existence. Nic takového na zemi neexistuje. Cítila jsem, jak mě rostliny milují, i obloha, vůně - prostě všechno. A když jsem přijala slova mé babičky a tuto lásku, věděla jsem, že teď jsem zodpovědná za to, abych tuto lásku kolem sebe šířila, za jakýchkoliv okolností. Učila mne lásce, její definici, jejímu rozmáhání se a moci, nejen proto, abych měla požitky z přijímání lásky, ale jak ji vyjádřit ostatním. Byla jsem naplněna láskou proto, abych se stala zdrojem lásky. Moje babička mne vzala za ruku a když jsme se procházely tou zahradou, vysvětlovala mi některé základní záměry našeho života na Zemi, potřebu řídit se zlatým pravidlem, potřebu pomáhat ostatním, potřebu Spasitele, potřebu číst Bibli a mít víru, a já řekla: „Babi, tohle všechno já už vím; to všechno jsem se naučila už v nedělní besídce. Proč mi to vše opakuješ?"

Promluvila jednoduše: „Právě v těch nejjednodušších principech evangelia Krista jsou ukryta tajemství nebe.“

O čem to mluvila? Nemohla jsem v jejích slovech vidět žádná tajemství. Cítila jsem její nesmírnou lásku, ale neviděla jsem žádný důvod, proč mě učí věcem, které mi již před mnoha lety byly jasné. A přesto pokračovala, opakovala mi důležitost základu milosrdenství, náboženství, moc pokání, prostě věci, které se kdokoliv může dočíst v Bibli.

Naslouchala jsem a pořád nechápala, zatímco jsme šly nahoru po kopci. Když jsme vystoupili na vrchol, řekla jsem: „Babi, to všechno znám. Opravdu. Nauč mě něco, co neznám.“

„Nejsi připravená.“

„Jsem, babi. Jsem připravená pro mnohem víc.“

„Ne. Ještě ani nevěříš základům. Schází ti víra.“

„Co je to, čemu nevěřím? Jak mi schází víra?“

Ale ona mne znala. Znala mne lépe, než jsem si kdy dovedla představit. Když jsme stály na kolmém útesu a hleděly jsme dolů na malé údolí, měla jsem vidění, které mě změnilo na věky. To vidění bylo příliš posvátné, posvátné mimo lidské chápání, a ti, kteří ho viděli, si ho drží v srdci uchované od zraku ostatních. Viděla jsem, že jsem skutečně měla nedostatek víry, že láska není jednoduše slovo nebo emoce; láska je moc, která dává sílu ke konání všem okolo. Láska je moc života. Tohle byl pro mne bod obratu v životě, bylo to něco, co obohatilo všechno moje porozumění a lásku, ale nemohu zde sdílet všechny detaily, ale řeknu jen tohle – vím, že láska mezi lidmi zde na Zemi může být věčná.

Cítila jsem, jak babička září štěstím. Prošla jsem zkouškou. Babička vzala moji ruku a cestovaly jsme velmi rychle nad krajinou. Podívala jsem se dolů na zem, nad kterou jsme letěly. Proletěly jsme jak paprsek světla přes obrovský duchovní svět, vznesly se nahoru a cestovaly ještě větší rychlostí. Otevřely se mi závory poznání a pravda bez konce se do mne vlévala bez jakýchkoliv zábran. Zdrojem této pravdy bylo silné světlo, které se zde nacházelo všude kolem, a vše mi ještě babička vysvětlovala nebo potvrzovala, abych to na té duchovní úrovni, ve které jsem se nacházela, pochopila. Dala mi poznání o Bohu, o životě, o stvoření světa, a dokonce o bohatstvích, která jsou ve věčnosti. Tyto pravdy byly obsáhlé a ucelené a byly do mne vlévány v takovém ohromném množství, až jsem si v jednom okamžiku myslela, že mi z toho moje hlava bude explodovat. Přicházelo to neuvěřitelně rychle. Obávala jsem se, abych to všechno vůbec dokázala vstřebat do sebe nebo si to všechno zapamatovat, myslela jsem si, že to je již příliš moc. „To už neunesu!“ řekla jsem. „Zastav to!“

Okamžitě všechna komunikace přestala a zastavily jsme se. Moje babička se na mne podívala a já jsem cítila její překvapení: „Proč to děláš?“ zeptala se. „Nejsem schopna udržet vše, co mi dáváš. Jak to mám vůbec všechno vstřebat?“

„RaNelle, nestarej se o to,“ řekla mi. „Nechej odejít svoje obavy. Nepochybuji. Vzpomeneš si na ty věci právě v čase, kdy je budeš potřebovat, budou ti vloženy do paměti Duchem svatým. Měj víru. Věř v moc Boží.“

Tehdy jsem pochopila, co se stalo mojí největší překážkou k mému růstu v životě: obavy. Nakazilo mě to po všechny ty roky, zastavilo to můj růst, zastavilo to všechny mé pokusy probouzet se přes problémy. Obavy zamezily mému požitku ze života a stejně i teď. Když jsem měla obavy, moje schopnosti cestovat, chápat a růst byly ochromeny.

„Neboj se toho,“ řekla jsem si. „Nech to jít.“ A znovu jsme začaly cestovat a poznání se do mne vlévalo s ještě větší rychlostí než předtím.

Jedna živá scéna pravdy za druhou skrze mne proběhla: historie na Zemi, historie naší existence ještě před stvořením Země, principy, fakta, věci, o kterých jsem doposud neměla ani představu. Viděla jsem je, zažila jsem je, doslova jsem se stala součástí každé scény. Viděla jsem, jak všichni stojíme před naším nebeským Otcem předtím, než jsme přišli na tuto Zem, jako bratři a sestry ve věčnosti. Zažila jsem to znovu, stejně tak jako když jsem to zažila předtím, než jsem začala žít svůj smrtelný život zde na zemi, v mém nesmrtelném životě. Viděla jsem, že jsme si zvolili sem přijít a věděli jsme, že budeme muset čelit těžkým zkouškám, abychom získali zkušenosti na této Zemi.

Viděla jsem, že v tomto smrtelném životě si zvolíme následovat Spasitele, který nás vykoupí z hříchů našich smrtelných životů a přinese nás zpět k našemu Otci. Cítila jsem znovu tu lásku a radost jak zaplavily mé nitro, když jsem znovu prožívala, jak přijímáme Ježíše Krista jako našeho Spasitele. Poté jsme pozdvihli naše pravice, stejně tak jak se to dělá u soudu a učinili jsme svátostní prohlášení Bohu, že budeme dělat vše, co je v naší moci, abychom naplnili naše poslání na Zemi. A cítila jsem ohromnou poctu, která nám byla udělena za to, že jsme takovou smlouvu s naším Nebeským Otcem učinili. Slíbili jsme, mu za tu poctu, že se staneme partnery spolu s ním, abychom přinesli milosrdenství na Zem. Slíbili jsme mu, že využijeme všechnen náš čas a energii a nadání, abychom pomohli přinést Spasiteli plné záměry, a že pomůžeme našim bratrům a sestrám zpět k Spasiteli a k našemu Otci.

Viděla jsem, že náš Bůh nás zná všechny jednotlivě jako odlišné bytosti. Znali jsme naše srdce, naše duše a On nás miloval bezpodmínečně. Připadlo mi, že s každým z nás strávil

individuálně nezměrné množství času, radil nám, miloval nás. Čas tam nebyl, jeden každý z nás s Ním měl vždy společenství. Viděla jsem, že lidé, kteří stáli při té příležitosti poblíž mne, byli lidé, kteří budou hrát základní část v mém životě na Zemi. Byli jsme jeden s druhým životně propojeni. Pokud by jeden z nás ve své misi selhal, všichni bychom tím byli nějakým způsobem zraněni. Když by jeden uspěl, všichni bychom z toho měli prospěch. Bylo to, jako kdybychom byli součástí jedné velké skládky (Puzzle) sestavené z milionů částí. Bylo to složeno dohromady dokonale, ale pokud by byla jedna část vyjmuta, všichni bychom trpěli nedostatkem a nebyli bychom spokojeni, dokud by ta ztracená část nebyla nalezena a navrácena na své správné místo. Potřebovali jsme jeden druhého. Stále potřebujeme a vždy budeme potřebovat jeden druhého. Věřím tomu, že je nemožné si představit ten zármutek bratra nebo sestry, který se z tohoto velikého rodinného svazku ztratí. Mnoho jiných dějů z věčnosti mi bylo ukázáno. Vnímala jsem, jako kdybych se v těchto událostech koupala a stala jsem se jejich součástí. Byly vsáknuty do mé duše. A já vím, že všechno toto poznání je stále se mnou, některé si pamatuji, jako když jsem učinila tu smlouvu s naším Otcem, a na některé čekám, až si vzpomenu. Požádala jsem moji babičku, jestli mohu navštívit moje přátele, ty které jsem milovala skrze věčnost. Řekla mi, že někteří z nich jsou stále na Zemi a proto je nemohu vidět. Požádala jsem o ty druhé a okamžitě ke mně přišli, nádherní lidé světla a lásky. Vzpomněla jsem si na ně i na jejich jména. Někteří z nich již žili na Zemi a zemřeli, a někteří se ještě nenarodili. Všechny vzpomínky z mého života, který jsem žila předtím, než jsem přišla na Zemi, se mi vrátily, ale bylo mi řečeno, že si je budu moci udržet jen na tomto místě. Přijala jsem to, a moji přátelé ke mně přišli a objímali mne a vítali mne zpět. Moji přátelé mne znovu objali a zavázali se, že zůstanou se mnou. Cítila jsem jejich dokonalou lásku a věděla jsem, že mne nikdy neopustí. Jedna přítelkyně se mnou dlouho setrvala a objímala mne. Zdálo se, že je ke mně zvláštním způsobem připoutána, ale pořád jsem to nějak nechápala. „Víš, já jsem vždy byla s tebou“, řekla. „Nikdy jsem tě neopustila. A nikdy neopustím.“ Naslouchala každému mému slovu a dojalo mne, když jsem viděla její vášeň zůstat se mnou, její absolutní oddanost a lásku. „Vždy tam budu,“ řekla znovu. Moje babička mne vzala za ruku a ocitly jsme se znovu v té zahradě a cestovaly jsme nad jiným nádherným kopcem. Vše bylo tak harmonické, dokonalé, jako sladká hudba. Zamávala rukou a zastavili jsme se nad jiným ještě vyšším kopcem a uviděla jsem před

námi miliony lidí.

„Tohle jsou duchové těch, kteří zemřeli,“ řekla. „Čekají, až ta práce bude dokončena.“

Čekají, až ti, co jsou na Zemi, dokončí svou část práce..

„Jejich část práce?“ zeptala jsem se. „Jaké práce?“

Ukázala mi, že tito lidé byli zorganizováni do rodinných kruhů.

„Zavázala ses, že dáš svůj čas a nadání na Zemi abys podpořila práci Páně. Potřebuješ tyto

lidi a oni potřebují tebe. Všichni jsme závislí jeden na druhém.“

Přehrání mého života mi již ukázalo, jak povrchní jsem byla ve službě druhým. Teď jsem

viděla, že je mnohem víc co mohu dělat, sdílet, obětovat, dát to co mám.

Duchové těch,

kteří zemřeli, čekají na jednoho každého z nás, až přijdeme blíže pravdě, až se staneme opět

tou ucelenou skládkou, až poznáme Boha a začneme žít v Jeho světle.

Předtím než jsem šla dál, všimla jsem si, že každá osoba měla na sobě oblečení z jeho nebo

jejího času na Zemi. Stejně jako můj přítel Jim, nosí to, v čem se cítili pohodlně.

Babička mávla rukou a země před námi se otevřela. Podívala jsem se a uviděla jsem

někoho, jak leží v nemocniční posteli, obklopen doktory a sestrami. Obličej této osoby byl

pokryt obvazy.

„Již nikdy nebudeš stejná, RaNelle,“ řekla babička. „Tvůj obličej bude pozměněný a tvé

tělo plné bolesti. Až se vrátíš nazpět, budeš se z toho zotavovat několik roků...“

„Když se vrátím?“ podívala jsem se na ni. „Ty ode mne očekáváš, že se vrátím?“

Najednou mi to došlo, a já se podívala na tu osobu na posteli. Paže roztažené a obě paže i

ruce byly na několika místech naříznuté, aby z nich do plastových sáčků vytékala tekutina.

„To jsem já?“ byla jsem zděšená.

„Ano, RaNelle, jsi to ty. Budeš velmi zjizvená...“

Byla jsem zoufalá. „Babi, já se nevrátím.“

„Tvoje děti tě potřebují, RaNelle.“

„Ale ne, nepotřebují. Bude jim lépe s někým jiným. Já jim stejně nemohu dát to, co

potřebují.“

„Nejsou to jenom tvoje děti, RaNelle. Jsou věci, které musíš vykonat, které jsou

nedokončeny.“

„Ne, je mi zde lépe. Skrze to všechno nechci projít.“ Ukázala jsem na to tělo dole.

„Odmítám. Chci tady zůstat.“

Cítila jsem, že moje babička cítí, že čas se již velmi krátí. „Musíš jít,“ řekla. „Tvoje mise

ještě není u konce.“

„Ne, do takového těla se nevrátím! Nejdu zpět.“

Na to moje babička mávla rukou a přikázala: „Podívej!“

V prostoru před námi se ukázala trhlina a uviděla jsem mladého muže, jak k nám jde.

Nejdříve se zdálo, že nerozumí, proč tam vlastně je. Když mě ale uviděl, tak vypadal jako

by oněměl.

„Proč jsi tady?“ řekl téměř v nevěře.

Zatímco jsem zůstávala tiše stát, jeho udivení se proměnilo v zármutek a začal plakat. Také

jsem pocítila jeho zármutek a také jsem se rozplakala.
„Co se děje?“ zeptala jsem se. „Proč pláčeš?“
Dala jsem své ruce kolem něj a snažila jsem se ho utišit.
Proč jsi tady?“ zopakoval.
Tehdy jsem si uvědomila, že moje odmítnutí vrátit se na Zem mu působilo zármutek.
Patřila jsem na Zem pro něho, to jsem pochopila, a okamžitě jsem pocítila vinu za svoji sobeckost.
Jmenoval se Natanael, a na Zemi se ještě nenarodil. Řekl mi, že pokud se nevrátím, pak jeho vlastní misi bude zabráněno. Poté mi svoji misi ukázal, a já viděla, že pro něho musím otevřít dveře, abych mu pomohla, abych ho povzbudila.
„Budu se snažit naplnit svoji misi, jak jen budu moci,“ řekl, „ale bez tebe ji nikdy nenaplním. Potřebuji tě.“
Cítila jsem, že mi snad pukne srdce. Byla jsem součástí jeho skládky, a zraňovala jsem ho a každého komu mohl pomoci tím, že jsem se odmítala vrátit zpět na Zem. Cítila jsem velkou lásku pro tohoto mladého muže a chtěla jsem mu pomoci jakýmkoliv způsobem.

„Ach, Natanaeli,“ řekla jsem. „Slibuji ti, že ti pomohu. Půjdu zpět a slibuji, že udělám vše, co budu moci z mé strany. Otevřu ti ty dveře. Budu tě ochraňovat a budu tě povzbuzovat.
Dám ti všechno, co mám. Natanaeli, dokončíš svoji misi. Miluji tě.“
Jeho zármutek se proměnil ve vděčnost. Tvář se mu rozzářila a já viděla, jaký skvělý duch to je. Teď plakal vděčností a radostí.
„Děkuji,“ řekl. „Ach, jak tě miluji.“
Moje babička mne vzala za ruku a vzala mne pryč. Natanael mne sledoval, jak odcházím, stále se usmíval a jasně jsem ho slyšela, jak říká: „Miluji tě, mami.“
Můj duch tím byl rozzářen, ale už jsem nestačila zareagovat, protože věci se začaly odehrávat velmi rychle.
„RaNelle,“ řekla babička, „ještě jednu věc ti musím říct. Řekni všem, že tím klíčem je láska.“
„Ten klíč je láska,“ opakovala.
„Tím klíčem je láska,“ zopakovala po třetí.
Poté moji ruku pustila, a ta slova se mi v mysli opakovala, když jsem ji opouštěla a upadla jsem do hluboké temnoty. Plakala jsem, když jsem opouštěla ten svět světla a slávy a lásky.
Ta poslední věc, kterou jsem viděla, byla její natažená ruka.
RaNelle zkušenost klinické smrti zde končí, když se vrací do svého popáleného těla v nemocnici. O sedm let později porodila syna, kterého pojmenovala Natanael. Říká, že občas vidí různé vyjádření na tváři svého syna, které jsou velmi podobné tomu Natanaeli, kterého potkala v nebi.